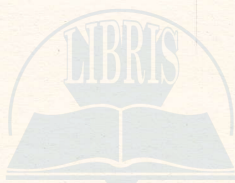

Monica Lebădă

DINCOLO DE CER

**Editura BiblioPhil
Baia Mare 2016**

CUPRINS:

1. CUTIA PANDOREI	7
2. PRIMUL ȘOC	20
3. EFECTE SECUNDARE	29
4. CELE DOUĂ STELE.....	41
5. COMPLICAȚII	54
6. CADOUL DIN TRECURT	65
7. UN PERSONAJ RĂTĂCIT	81
8. UȘI ÎNTREDESCHISE	92
9. ROLURI FALSE	104
10. ÎNTRE VIS ȘI REALITATE	116
11. TREZIRI BUIMACE.....	125
12. LEGĂTURI DE SÂNGE	139
13. CHEIA ADEVĂRULUI.....	152
14. DINCOLO DE OCEAN.....	164
15. LOTERIA VIEȚII.....	175
16. EȘUATĂ ÎN NECUNOSCUȚ	186
17. DEASUPRA CERULUI	194
18. COBORÂREA ÎN ÎNTUNERIC.....	203
19. CENUȘĂ ȘI JAR.....	212
20. EPILOG	217

1. **CUTIA PANDOREI**

Dacă mi-ar fi spus cineva acum o lună că azi vom fi pe insulă, aş fi spus că e nebun! Tom închiriasse atunci barca pentru toată săptămâna. De două zile ar fi trebuit să fim în larg. Punct de pornire: Orcas Islands. Ce urma? Oceanul... Coasta de vest... sudul coastei de vest... destinaţia finală nu conta atâta timp cât eram acolo, în mijlocul infinitului albastru. Venirea Michellei ne-a anulat toate planurile. "Vom face altele, pentru la vară!" - m-a asigurat Tom după anunţarea newyorkezilor.

Nu vreau să fiu înţeleasă greşit. Iubesc insula! O ador! Aş îndrăzni să afirm că doar când valurile vor părăsi definitiv insula voi dispărea şi eu. Şi totuşi, cum ajunge cineva să părăsească - fie şi pentru câteva săptămâni - paradisul pentru a se aventura în deşertul albastru? De ce să renunţe la cascadele curajoase ce îndrăznesc să taie stâncile în fiecare clipă, la pădurile adânci, veşnic verzi sau la liniile munţilor conturate de lună? Cum s-ar ajunge până la acea limită? În fiecare seară, privind apusul, valurile mă ademenesc cu şoapte neîncetate, promiţându-mi secretul eternităţii... Să fie toate astea rodul imaginaţiei mele sau tot frânturi din viitor? Nu ştiu... dar ceva-mi spune că voi afla curând!

Până una alta, în după-masa asta aveam de gând să citesc - nişte scrisori - dar tot citit se cheamă, nu? Aseară, încercând să scot la lumină vechea bicicletă, am zguduit puţin, zic eu, dulpul de metal. Una din uşi s-a deschis şi, deşi am reuşit să evit o

lovitură din plin în față ghemuindu-mă, creștetul capului mi-a fost mângâiat de ceva. M-am ridicat nervoasă, încercând să-mi scot din păr pânzele de păianjen, scuturându-mi hanoracul de praf, căutând cu privirea obiectul care m-a atacat. Dintr-o cutie de pantofi se împrăștiaseră câteva plicuri și niște fotografii. Undeva, într-un colț, o pasăre de lemn care părea adormită era responsabilă pentru cucuiul meu. Am strâns cu grijă toate pozele și scrisorile pe care recunoscusem scrisul lui Tom.

N-am avut timp să mă uit atunci peste ele, așa că azi m-am închis în dormitor cu o cană mare de cafea. Sunt numerotate, n-au adresă, dar lângă destinatar e mângălit câte un comentariu.

1. Nicole Ronnan - Începutul nostru

Am desfăcut cu grijă primul plic.

30 septembrie

Iubito,

Acum trei zile speram că azi te voi strânge din nou în brațe, speram să-mi pierd mâinile în părul tău, să simt mirosul pielii tale, să-ți văd ochii... ochii tăi... să te aud șoptindu-mi numele, să-ți aud gândurile...

Astăzi sper doar să te mai pot vedea anul acesta, sper să mai pot merge din nou, sper că vei citi cândva această scrisoare.

Am acceptat misiunea asta pentru a afla adevărul... adevărul despre ce s-a întâmplat cu David, adevărul despre ce s-a întâmplat cu noi în lift... adevărul. Acum că-l cunosc, nu-mi mai pare atât de important! Mi-am riscat viața pentru ceva ce nu poate fi schimbat!

Îmi amintesc ultima noastră întâlnire de parcă nu ar fi trecut două luni, ci două minute. "Avem atâtea să ne spunem!" - asta ai spus, dar te-ai gândit la câte întrebări trebuie să-ți răspund. Ai dreptate! Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știi despre mine...

Cine sunt eu de fapt? Robert sau Tom? Până să te cunosc pe tine credeam că sunt o fantomă a lui Robert, o umbră a lui Tom, o ființă fără trecut, fără prezent, fără

LIBRIS

viitor. Tu mi-ai redat trecutul, m-ai făcut să trăiesc în prezent și să cred în viitor... în viitorul nostru!

Poate ar trebui să încep cu cele patru săptămâni în care mi-ai schimbat viața... patru săptămâni de agonie, începute în biroul șefului tău...

Îmi priveam ceasul la fiecare treizeci de secunde: - "Cum se poate ca un fost pilot să nu fie punctual?! Nu i-a aparținut niciodată acelei lumi. Probabil de aceea s-a retras... Fără David n-ar fi ajuns niciodată atât de departe..."

Nu te încrunta! Așa gândeam atunci. Cum ți-am mai spus, încercam să te urăsc - cu siguranță nu am reușit. Insist să-ți povestesc totul ca să-ți dai seama *cât de mult* m-ai schimbat. La fiecare pasaj neplăcut, amintește-ți cât de mult te iubesc acum!

După douăzeci de minute în care mă întrebam retoric: "De ce am acceptat misiunea asta? Oare chiar voi afla adevărul dacă o duc la destinație?!", ai apărut tu. Întorcându-mă, după ce șeful tău a părăsit încăperea, nu te-am recunoscut! Erai o umbră a ceea ce mă așteptam să întâlnesc.

Te mai văzusem o dată - în ziua absolvirii Academiei, alături de Dave. Erați în uniforma albă, zâmbeați amândoi - cineva vă făcea poze lângă un avion. Îmi amintesc zâmbetul tău... și ochii - am văzut în ei mândria, ambiția, dragostea pentru el; când îl priveai, ți se lumina fața. Apoi au venit camarazii voștri și te-au luat pe sus. Vă urmăream amuzat, poate puțin invidios, dar eram fericit că David avea totul: avea prieteni, te avea pe tine, absolvise primul Academia - realizase tot ce visase încă din copilărie, tot ce-mi dorisem eu pentru el!

Acum aveam în fața ochilor o ființă înaltă, slabă, cu părul răvășit și multe cearcăne, care venise la serviciu - și în întârziere - cu o cămașă ciudată purtată peste un tricou, în blugi și adidași.

Ai să râzi, dar îmi amintesc exact în ce erai îmbrăcată; ai purtat acele haine timp de trei zile, mai

puțin tricoul – din prima benzinărie ți-ai cumpărat încă unul, tot negru. Și ar mai fi un motiv: nu uita că am scris multe rapoarte foarte detaliate; remarc și rețin orice amănunt important, iar în cazul de față tu erai foarte importantă pentru mine!

Fostul tău coleg încercase să socializeze cu tine. Deși îl cunoscusem doar cu o zi înainte, mă scotea deja din sărite – mi se părea anormal ca într-o astfel de misiune banală să am nevoie de un șoarece de laborator care să mă încurce. Nu înțelegeam de ce Generalul Lancaster mă pusese să-l car după mine, mai ales că habar n-avea ce se întâmplă – el trebuia să-ți ofere un sentiment de siguranță. Să fim serioși! Am înțeles imediat că nu erai atât de naivă.

În fine, după discuții inutile, așa cum era și firesc, ai acceptat să ne însoțești, dar nu și varianta zborului. Aveam în față un drum de aproape două zile.

A urmat apoi incidentul cu telefonul... Nu-mi amintesc exact ce ți-am spus, dar știu că m-ai făcut nebun când ți l-am luat din mână. L-am aruncat pe un câmp. O'Brian m-a scos din nou din sărite:

“Tom, nu cred că era necesar să te porți așa!” – vorbea atât de calm!

“Trebuia să-i spui că nu are voie cu astfel de obiecte! E VINA TA! Și încă ceva: nu-mi mai spune Tom! Nu cred că am băut nici măcar o bere împreună ca să-ți permiți să-mi spui pe numele mic!”

Toată situația mă enerva. Misiunea era simplă: trebuia să duc o fată – care întâmplător fusese prietena fratelui meu și martoră a accidentului în care murise – la o destinație prestabilită. De ce omulețul ăsta de lângă mine complica totul?!

“Îmi cer scuze, poate ai dreptate, dar toț cred că ar trebui să te controlezi puțin. Să nu uităm că noi avem nevoie de ea, nu invers.”

M-am întors cu spatele să nu mă vadă cum îl înjur printre dinți.

“Și poate ar fi mai bine să trec eu la volan?!” – zâmbea

senin întinzând mâna după cheie.

I-am trântit-o în palmă.

“Bine, dar n-ai decât să-i explici tu cum stă treaba. Mi-e teamă că dacă mai spune vreo prostie nu răspund de reacțiile mele!”

Am urcat în mașină încercând să mă controlez, dar tu n-ai putut să te abții:

“Voiam doar să-mi sun părinții. Am primit deja aprobare pentru asta, nu Tom?” - te-ai întors spre mine și ai continuat acidă - “Nu mi-ai spus că trebuia s-o fac în cele zece minute de grație! Dacă ai de gând să te porți așa tot drumul, atunci avem două alternative: cobor, sar dacă e cazul, ori iei tu un avion și ne întâlnim la destinație” - tupeul tău mă amuza - “și mai e ceva” - ai continuat furioasă - “Vei găsi cu siguranță o cale să-mi recuperezi telefonul! Altfel...”

“Poate a mai rămas totuși ceva din luptătoarea care a fost odată” - m-am decis să te scutesc de replica pe care i-aș fi dat-o în mod normal oricărui om care ar fi avut curajul să mi se adreseze astfel.

I-am făcut un semn lui O'Brian și a intrat în prima benzinărie - să-ți suni părinții. Poate avea dreptate. Nu trebuia să facem prea mare vâlvă. Dacă nu te întorceai... Ști, m-am întrebat deseori cât de naivă și inconștientă ai fost să accepți?! Ulterior am înțeles că din punctul tău de vedere nu aveai nimic de pierdut.

Când am plecat, am trecut eu la volan. Erai în spatele meu, nu-ți vedeam fața, dar din când în când îți simțeam privirea tăioasă. Îmi doream atât de mult să-ți spun cine sunt, sperând că asta te va speria, te va șoca într-atât de mult încât să tremuri de frică... Îmi doream să te văd suferind! Iartă-mă! De fapt, cred că-mi doream să văd că nu ești atât de pasivă, atât de indiferentă...

Am oprit la primul motel. Mi-a rămas întipărit în minte chipul tău șocat când ai realizat că vei dormi în aceeași cameră cu mine. După ce-ai ciugulit niște ciudățenii și-ai făcut niște comentarii acide, ți-ai tras pătura peste cap și-ai adormit.

Speram să am și eu ocazia să mă odihnesc măcar că-

teva ore. M-au trezit niște răcnete înfiorătoare - și, crede-mă, eu nu mă sperii atât de ușor! Am dus instinctiv mâna la pistol și am aprins lampa. Când am văzut că tu ești responsabilă pentru asta, l-am ascuns imediat. Te zvârcoleai, te sufocai, te loveai singură strigând numele fratelui meu. În primul moment te-am privit consternat. Apoi, ți-am luat mâna încercând să te liniștesc; îți strigam repetitiv numele - speram să mă auzi, să reușesc să te trezesc...

"Nicole, trezește-te! Nicole!"

Te-ai ridicat, te-ai oprit din țipăt, dar n-ai deschis imediat ochii - nu eram sigur că am reușit ce-mi propusesem. Tremurai și respirația îți era încă sacadată. Căutai ceva în cameră... sau pe cineva...

"Trebuie să plecăm?" - ai reușit să îngâni la un moment dat.

Am încercat să-ți explic de ce te trezisem, dar tu te scuzai, repetai întruna că, dacă adormi, acel coșmar avea să se repete...

"În fiecare noapte același coșmar?!"

Nu spun că mie mi-a fost ușor să-i accept moartea, să merg mai departe, dar să retrăiesc pierderea lui în fiecare noapte mi se părea cea mai crudă pedeapsă pe care o putea primi cineva!

Exact - pedeapsă! Un timp crezusem că și tu porți o vină pentru ce s-a întâmplat. De ce ai fost singura care a supraviețuit? Nu cumva ai fost și tu implicată în vreun fel?!

Încercasem să aflu adevărul pe toate căile posibile. Citisem toate rapoartele oficiale, fișa ta medicală. Simțeam că-mi scapă ceva, și nu înțelegeam de ce de această dată nu aveam acces la toate informațiile.

Speram, cum am mai spus, ca tu să fii cea cu răspunsurile, iar ei să găsească o modalitate să le obțină. Dar, văzând cum te chinuiai, am înțeles că nu ai nicio legătură cu accidentul - erai doar o victimă colaterală! Îmi doream să știu ce visai...